

BREMENSKI MESTNI GODCI

Jacob in Wilhelm Grimm

Neki mlinar je imel osla, ki mu je leta in leta neutrudno nosil vreče v mlin, vendar so njegove moči pojemale in sčasoma je bil vedno manj sposoben za delo. Njegov gospodar je že premišljeval, kako bi si prihranil njegovo krmo in osel je opazil, da ga gospodar ne rabi več. Zato je zbežal in se napotil v mesto Bremen. Menil je, da bi tam lahko nastopal kot mestni godec. Ko je že nekaj časa hodil, je naletel na lovskega psa, ki je ležal na poti in je sopihal, kot da je ves pregnan.

„Kaj tako sopihaš?“ je osel vprašal psa.

„Ah, moj gospodar me hoče napoditi, ker sem star in vsak dan bolj zanič. Pa tudi na lovu ničesar več ne ulovim,“ je rekel pes.

„Ampak pobrisal sem jo kar sam, čeprav ne vem, s čim si bom služil kruh.

„Veš, kaj“, je rekel osel, „jaz grem v Bremen za godca, pojdi z mano in stopi pri mestni godbi v službo. Jaz bom igral na lutnjo, ti boš pa tolkel na boben.

Pes je bil s tem zadovoljen in skupaj sta šla naprej. Kmalu sta naletela na mačko, ki se je kislo držala.

„Kaj je narobe, brkača?“ jo je vprašal osel.

„Kdo pa bo že vesel, ko si pa že odveč,“ je odvrnila mačka.

„Prišla sem v leta, staram se, zobje mi izpadajo in veliko raje sedim za pečjo in predem, kot da bi dirjala za mišmi. Zato me pa gospodinja noče več in sem jo popihala od doma. Sedaj pa ne vem, kam naj se obrnem?“

„Pojdi z nama v Bremen, saj se spoznaš na nočno muziko in lahko postaneš mestni godec.“

Mački se je to zdelo v redu in je šla z njima. Nato so vsi trije, osel, pes in mačka prišli mimo kmetije. Vrh plota je sedel petelin in se drl, kar mu je duša dala.

„Vpiješ, da gre do kosti,“ mu je rekel osel. „Kakšne namene pa imaš?“

„Vreme napovedujem,“ je rekel petelin, „kajti gospodinja pere otroku srajčice in jih hoče tudi posušiti. Toda ker je jutri nedelja in pridejo obiski, nima gospodinja nobenega usmiljenja, rekla je kuharici, naj me jutri skuha v juhi. Zato še enkrat kikirikam na vse grlo, dokler ga še imam.“

„Veš kaj, rdečeglavec,“ mu je rekel osel, „kaj boljšega kot pa biti skuhan v juhi boš pa tudi kje drugje našel. Lep glas imaš, in če bi mi vsi skupaj zapeli kakšno pesem, bi to že bilo nekaj.“

Petelinu je bil nasvet všeč in tako so vsi štirje odšli naprej.

V mesto Bremen pa ne prideš v enem dnevu in zato so zvečer obtičali v gozdu, kjer so morali prenočiti. Osel in pes sta legla pod veliko drevo, petelin in mačka pa sta zlezla med veje, pri tem pa je petelin sfrčal prav v krošnjo drevesa, ker se je tam počutil najbolj varnega.

Preden je zaspal, se je še razgledal na vse štiri strani neba, v daljavi je opazil iskrico in zaklical je svojim prijateljem, da je v bližini gotovo kakšna hiša, kajti tam gori lučka. Pa je rekel osel:

„Kar vzdignimo se in pojdimo tja, kajti tole je slabo prenočišče.“

Tudi pes je menil, da si bi poiskali bolj prijeten dom za počitek in tako so se odpravili proti lučki, ki je svetila vedno močnejše in postajala vedno večja, dokler niso prišli do močno razsvetljene hiše.

V njej so stanovali roparji. Osel, ki je bil največji, je stopil pod okno in pogledal noter.

„Kaj vidiš, sivec?“ je vprašal petelin.

„Kaj vidim?“ je odvrnil osel.

„Za pogrnjeno mizo, polno sijajne hrane in pijače, sedijo roparji in se bašejo s hrano kar se le da.“

„To bi bilo nekaj za nas“, je rekel petelin.

„Uh, če bi bili mi tam!“ je rekel osel.

Zdaj so se živali posvetovale, kaj bi lahko storile, da bi pregnale roparje in končno so uganile pravo. Osel je sprednje noge naslonil na okno, pes mu je skočil na hrbet, mačka je splezala na psa in petelin je sfrfotal mački vrh glave. Komaj so to storili, so v en glas začeli svojo muziko: osel je rigal, pes je lajal, mačka je mijavkala in petelin je kikirikal. Nato so vsi štirje planili skozi okno v sobo, da so šipe zažvenketale. Pri tem neznanskem viku in kriku so roparji sokčili pokonci in v silni grozi zbežali v gozd, kajti prepričani so bili, da je bilo to strašilo.

Zdaj so štirje prijatelji lepo udobno sedli za mizo in se z užitkom lotili ostankov in jedli, kot da bodo morali cel mesec stradati.

Ko so se godci najedli, so pogasili luči in se odpravili spat, kot je bilo vsakemu od njih prijetno in udobno. Osel je legel na gnoj, pes za vrata, mačka je zlezla na ognjišče k toplemu pepelu, petelin pa je zletel na tram pod stropom. In ker so bili po dolgi poti utrujeni, so prav kmalu zaspali. Polnoč je minila in roparji so od daleč gledali, kako je v njihovi hiši ugasnila luč, in ker je bilo sicer vse mirno, je rekel poglavar:

„Ne bi nas smeli kar takole ugnati v kozji rog,“ in je ukazal nekemu roparju, naj preišče hišo. Okrog hiše in v njej je bilo vse tiho, zato je šel ropar v hišo in hotel prižgati luč. Mislil je, da so mačkine žareče oči žerjavica in je pritaknil k njim vžigalico, da bi zagorela. Toda mački ni bilo za take šale, skočila mu je v obraz, vreščala in praskala. Ropar se je hudo prestrašil in hotel zbežati pri zadnjih vratih, toda tam je spal pes, ki je skočil pokonci in ga ugriznil v nogo. Ko je tekel čez dvorišče mimo gnoja, ga je osel z vso silo brcnil, petelin pa se je prebudil na svojem tramu in zavpil: „Kikiriki!“

Ropar je zbežal k svojemu poglavarju, kar so ga nesle noge in mu rekel:

„V hiši je grozotna coprnica, ki mi je s svojimi dolgimi prsti planila v obraz in me razpraskala, pred hišo straži mož, ki mi je z vso silo ranil nogo, na

dvorišču pa je nekakšna črna pošast, ki me je mahnila s kijem, vrh strehe pa sedi sodnik in vpije:

„Primate jih! Primate jih!“

Zato sem jo čim prej pobrisal.“

Od zdaj naprej se roparji niso več upali v svojo hišo, štirim bremenskim mestnim godcem pa je tam tako ugajalo, da sploh niso hoteli več ven.

In od teg časa ni prav dolgo, tako da je zgodba še topla.

